

๑๙

ชัยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะ นั้นโทปนั้นทนาคราช)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจอมมุนี ทรงโปรดให้พระโมคคัล-
ลานเถระพุทธชินโรส ไปปราบนั้นโทปนั้นทนาคราช ผู้มีความรู้
ผิด มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีให้แสดงฤทธิ์ ทรมานให้สิ้นฤทธิ์ ด้วย
เดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงเกิดมี
แก่ท่าน

ชัยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะนันโทปนันทนาคราช)

๑๗๖

ความทุกข์เป็นสิ่งที่มาพร้อมกับการเกิดของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทุกชีวิตต่างปรารถนาความสุข แสวงหาความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงทั้งที่หนทางแห่งความหลุดพ้นที่แท้จริงอยู่ตรงไหนจะเข้าถึงได้อย่างไรนั้นยังไม่มีผู้ใดรู้ ต่อเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ทรงชี้แจงแสดงธรรมให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้เห็นแจ้งในหนทางแห่งความดี ด้วยการให้ทาน รักษาศีลและเจริญภาวนา เป็นต้น สรรพชีวิตจึงรู้วิธีที่จะเข้าถึงความสุขที่แท้จริงได้ ดังนั้นการที่เราสั่งสมบุญด้วยการให้ทาน รักษาศีลเจริญภาวนา นับว่าเราได้ทำถูกต้องตามคำสอนของพระบรมศาสดา สมควรที่จะทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไป อย่าได้ประมาท ให้ทำด้วยความสุข ทำด้วยความเบิกบานใจและให้มีปีติในบุญทุกครั้งที่ได้ทำไปเสมอ

ในชัยมังคลกถาบทที่ ๗ พระโหราณาจารย์ได้รจนาไว้ว่า

“นนโทปนนุทกุชคํ วิพุํ มหิทธิ
ปุตฺเตน เถรกุชเคน ทมาปยนฺโต
อิทฺฐูปเทสวธินา ชิตวา มุณินฺโท
ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺคลานิ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจอมมุนี ทรงโปรดให้พระโมคคัลลานเถระพุทธชินอรส ไปปราบนันโทปนันทนาคราช ผู้มี

ชัยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะนันทโพนันทนาคราช)

๑๗๗

ความรู้ผิด มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีให้แสดงฤทธิ์ ทรมานให้สิ้นฤทธิ์ ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงเกิดมีแก่ท่าน”

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายในโลกนี้ ที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่พิมพ์ของชาติ หรือผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าลัทธิ เป็นศาสดา ซึ่งได้รับการยอมรับนับถือจากคนเป็นจำนวนมากนั้น ล้วนปรารถนาจะสั่งสอนให้ลูกศิษย์เป็นคนดี มีความสามารถ และอยากให้ดำเนินชีวิตอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้องดีงาม แต่ก็ไม่สามารถสอนสิ่งมีชีวิตเหล่านี้นอกเหนือไปจากมนุษย์ได้ซึ่งสิ่งมีชีวิตในโลกและจักรวาลนี้ ไม่ใช่มีเฉพาะมนุษย์เท่านั้นที่ต้องการหลุดพ้นจากทุกข์ พบความสุขอันเป็นอมตะ มีสรรพสัตว์อีกมากมายในสังสารวัฏที่มีความปรารถนาเช่นเดียวกันกับมนุษย์ชาติ เพียงแต่ขาดผู้รู้ที่มีบารมีแก่กล้ามาแนะนำ ให้เขาได้พบหนทางสว่างในชีวิต

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นอกจากจะเป็นบรมครูของมนุษย์แล้ว ยังสามารถเทศนาสั่งสอนอมมนุษย์ นาค ยักษ์ เทวดาและพรหมให้ได้บรรลุธรรมตามพระพุทธองค์ด้วย แม้พญานาคที่มีฤทธิ์านุภาพมาก เหาะเหินเดินอากาศได้ แต่ก็ไม่สามารถจะเทียบฤทธิ์านุภาพอันไม่มีประมาณของพระพุทธเจ้าได้ คำว่า ศาสดาเอกของโลก คือ สุตยอตผู้แนะนำสั่งสอนที่ทำหน้าที่

ชัยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะนั้นโทปนั้นหนาคราช)

๑๗๘

ได้ดีที่สุด เก่งที่สุด เลิศที่สุด เพราะทรงสอนให้สรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่าหลุดพ้นจากทุกข์ได้ สามารถเข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะได้

*ดังเช่นเรื่องของพุทธชัยมงคลบทนี้ พระบรมศาสดาทรงเอาชนะพญานาคนั้นโทปนั้นทะ เรื่องมีอยู่ว่า สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับนั่งอยู่ที่วิหารเชตวัน ทรงเข้ามหากรุณาสมบัติ แผ่ข่ายพระญาณไปทั่วหมื่นโลกธาตุในเวลาใกล้รุ่ง ทรงเห็นนั้นโทปนั้นหนาคราชเข้ามาในข่ายพระญาณ พระองค์รู้ว่าพญานาคนี้เป็นมิถิชาทิฎฐิและดุร้ายนัก เพราะเคยสังสมบุญไว้ในปางก่อน จึงมีฤทธิ์มาก หากพระองค์เสด็จไปโปรดก็จะหันมานับถือพระศาสนา ทั้งจะได้อุปนิสัยอันเป็นปัจจัยที่จะทำให้บรรลุมรรคผลนิพพานได้ในชาติต่อๆ ไป

รุ่งขึ้น ก่อนที่พระผู้มีพระภาคเจ้าจะเสด็จไปรับภัตตาหารที่บ้านของอนาถปิณฑิกเศรษฐี ทรงรับสั่งให้พระอานนท์แจ้งเหล่าภิกษุสงฆ์ว่า พระองค์จะเสด็จจาริกไปในเทวโลก ก่อนที่จะไปฉันที่บ้านของท่านมหาเศรษฐี บรรดาพระมหาสาวกต่างพาบริวารของตน ที่มีภิญญาสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ประมาณ ๕๐๐ รูป มาคอยรับเสด็จ เพื่อติดตามไปสู่เทวโลก

ชัยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะนันทโทปนันทนาคราช)

๑๗๕

ขณะนั้นพญานาคชื่อนันทโทปนันทะ เนรมิตกายประดุจเทพเจ้าบนสวรรค์ นั่งอยู่บนรัตนบัลลังก์ เสวยทิพยสมบัติด้วยความสำราญ ครั้นเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้ากับพระสาวกจำนวนมากเหาะมา ก็โกรธตามประสาผู้มีทิฐิฐิमानะว่า “สมณะเหล่านี้เห็นที่จะไปยังสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เมื่อไปก็ต้องเหาะข้ามหัวเรา ฝุ่นละอองที่ติดเท้าก็จะร่วงหล่นใส่บนกระหม่อมเรา เราจักไม่ยอมให้พวกสมณะเหล่านี้ทำเช่นนั้นอีก” คิดแล้วก็ลุกขึ้นไปยังเชิงเขาสิเนรุ ปาฏิหาริย์กายให้ใหญ่ คิดแล้วก็ปาฏิหาริย์กายให้ใหญ่ เอาหางรัดเขาพระสุเมรุซึ่งสูงประมาณ ๘๔,๐๐๐ โยชน์ ไว้ถึง ๗ รอบ ใช้พังพานปิดภพดาวดึงส์ บันดาลให้เกิดหมอกควันกลบไป ทั้งภพทำให้มองไม่เห็น

พระรัฐบาลเถระเห็นความผิดปกตินั้นจึงทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “พระพุทธรเจ้าข้า เมื่อก่อนพวกข้าพระองค์มายืนอยู่ตรงนี้ สามารถเห็นภูเขาที่อยู่ล้อมภูเขาสิเนรุ เห็นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์และเวชยันตปราสาท อีกทั้งเห็นธงเบื้องบนเวชยันตปราสาท แต่มาบัดนี้ กลับไม่เห็นอะไรเลย เป็นเพราะเหตุไรพระเจ้าข้า” เมื่อรู้ว่า พญานาคผู้มีอำนาจเป็นผู้บังตาฤทธิมาขัดขวางหนทางพระพุทธรเจ้า พระเถระรีบอาสาที่จะไปปราบพญานาค เพื่อให้รู้จักคุณของพระบรมศาสดา

ชัยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะนันโทปนันทนาคราช)

๑๘๐

พระพุทธองค์ตรัสห้ามพระเถระ พระอรหันต์รูปอื่นๆ ว่าจะไม่เป็นพระภิกษุ พระราहुล ต่างทูลอาสาที่จะไปปราบพญานาค พระพุทธองค์ก็ทรงห้ามไว้เช่นกัน เพราะรู้ว่าไม่ใช่วิสัยของพระอรหันต์รูปอื่นๆ ที่จะทำลายทิฏฐิमानะของพญานาคผู้มีฤทธิ์านุภาพมาก ครั้นพระมหาโมคคัลลანะทูลอาสา จึงทรงอนุญาต ทั้งทรงประทานพรให้มีชัยชนะแก่พญานาคด้วย

เมื่อพระมหาเถระได้รับพุทธานุญาตแล้ว ได้เนรมิตเป็นพญานาคที่มีกายใหญ่กว่านันโทปนันทนาคราชถึง ๒ เท่า แล้วรัดกายของพญานาคราชให้อัดแน่นกับเขาสุเนรุมิให้เคลื่อนไหวได้ พญานาคราชถูกรัดจนกระดูกแทบจะแตก ก็โกรธมาก ได้บังหวนคว้นฟุ้งใส่พระเถระเต็มที พระเถระเข้าวាយธาดู บันดาลให้คว้นเกิดขึ้นมากยิ่งขึ้นกว่า พญานาคจึงทำอันตรายพระเถระไม่ได้

พญานาคขัดเคืองมาก ได้พ่นเปลวไฟอันร้อนแรงเข้าใส่อีก พระเถระเข้าเตโชกลืนเนรมิตไฟที่ร้อนแรงกว่าต้านทาน ไฟของพญานาคไม่อาจจะคายเคืองผิวของพระเถระ แต่พญานาคกลับถูกไฟของพระเถระเผาจนปางตาย พญานาคคิดว่า สมณะรูปนี้ชื่ออะไรหนอ ทำไมจึงมีฤทธิ์มากเช่นนี้ พระเถระรู้ความในใจของพญานาค จึงบอกว่าเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า พญานาคหาเรื่องอีกว่า “ท่านเป็นสมณะทำไมจึงมาทำร้ายข้าพเจ้า

ช่วยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะนันทโศปนนันทนาคราช)

๑๘๑

การกระทำของท่านมิควรแก่สมณะเลย”

พระเถระตอบว่า “เราไม่ได้ลงโทษท่านเพราะความโกรธ แต่ที่ทรมานท่าน ด้วยหวังจะให้ท่านละความเห็นผิด ตั้งอยู่ในทางของพระอริยเจ้า ท่านอย่าโกรธเราเลย” จากนั้นพระเถระได้กลับร่างเป็นสมณะเช่นเดิม พลาทสอนว่า “ท่านเป็นเดรัจฉาน มีความประมาท มิรู้จักบาปบุญคุณโทษ มิรู้จักคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ตลอดจนมารดาบิดา ครูอาจารย์ ควรหรือที่ท่านจะมาสำแดงความโกรธในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระสาวกผู้มีคุณมาก แม้ละอองพระบาทจะตกลงมาเหนือเศียรของท่าน สิ่งนั้นก็เปี่ยมมามงคลยิ่งนัก หาเป็นอัปมงคลไม่”

จากนั้นพระเถระชี้ให้เห็นอานิสงส์ของการบูชาพระพุทธรูปองค์ว่า “ผู้ที่บังเกิดขึ้นมาในโลกนี้ ยากนักที่จะได้เป็นพระพุทธรเจ้า บางคนเกิดมาหลายอสงไขยชาติก็มิได้พบ อย่าว่าแต่การได้พบพระองค์เลย แม้แต่รอยพระบาทก็ยากจะได้เห็น ดังนั้นผู้ใดมีความเลื่อมใสในพระองค์ จะได้ผลอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ ได้สละวาทิพยสมบัติในเทวโลกชั้นใดชั้นหนึ่งใน ๖ ชั้น เพราะพระพุทธรเจ้ามีคุณไม่มีประมาณ พุทธคุณของพระองค์มากมายเกินกว่าจะพรรณนาได้หมด ท่านเป็นสัตว์เดียรัจฉานในกำเนิดชั้นต่ำ ถ้าไม่

ชัยชนะครั้งที่ ๗ (ตอนที่ ๑ ชนะันโทปันนทนาคราช)

๑๘๒

รีบกลับใจ ก็มีแต่จะต้องตกไปในอบายอย่างเดียวนั่น”

ในตอนหน้า เราจะมาติดตามกันว่า คำแนะนำสั่งสอน
ของพระเถระในครั้งนั้น ทำให้พญานาคสำนึกผิดหรือไม่ หรือ
ยอมเชื่อฟังแล้วหันกลับมานับถือพระรัตนตรัยเป็นสรณะหรือไม่
อย่างไร พวกเราอย่าลืมนั่งธรรมะให้ได้ทุกๆ วัน และทำจิตให้
เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ในคุณของพระธรรมและพระสงฆ์ เรา
จะได้านิสงส์ใหญ่ ได้เข้าถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา คือ
พระรัตนตรัยภายในกันทุกคน

